

Arrest

nr. 151 681 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché C. MISSEHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. U verklaarde Hindoe van origine te zijn. U bent geboren in de wijk Shor Bazar in het jaar 1374 volgens de Afghaanse kalender (Westerse kalender = 1995). Toen u zes à zeven jaar oud was, kwamen uw ouders en zus om bij een raketaanval van de taliban. U werd opgevangen in de Asamai tempel in Kabul waar u gedurende acht jaar school liep. U verliet Afghanistan na het vaisakhi-feest (13 april). U kwam op 17 april 2012 in België aan waar u op 23 april 2012 een eerste asielaanvraag indiende.

Op 12 november 2012 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord. U verklaarde Afghanistan te hebben moeten ontvluchten omdat u vreesde er te worden ontvoerd. Op 21 december 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

Op 3 juni 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken bleef u bij uw verklaringen dat u dezelfde problemen kende als bij uw eerste asielaanvraag. Evenwel voegde u er op het einde van het interview aan toe dat u weet had dat mensen in de Asamai tempel kinderen verkochten en ze werden verplicht om op straat te gaan bedelen, zelf zou u hiertoe ook zijn gedwongen. U zou deze elementen tijdens uw eerste asielaanvraag niet hebben durven vermelden. Echter, tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u niet al uw problemen had verteld en dat u nu de waarheid wou vertellen en enkele dingen wou verklaren. Zo stelde u dat u door de mensen in de tempel ertoe werd gedwongen om drugs te verkopen en dat dit voor u de aanleiding was om Afghanistan te verlaten. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: vier krantenartikels waarmee u de huidige situatie in Kaboel wil duiden en een kopie van uw taskara.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U gevraagd om welke reden u een tweede asielaanvraag heeft ingediend, verklaarde u dat u in het vorige interview niet al uw problemen had verteld. U gevraagd waarom u dit niet had gedaan, beweerde u dat u zich niet alles dat u was overkomen wilde herinneren. U gevraagd waarom u tegen de eerste beslissing van het CGVS niet in beroep bent gegaan, verklaarde u dat u niet op tijd een advocaat had gevonden om tegen de beslissing een beroep in te dienen. U bevestigde de beslissing van uw eerste asielaanvraag te hebben gelezen en begrepen. U gevraagd om in uw eigen woorden deze beslissing te duiden, stelde u dat er geen geloof werd gehecht dat u van Afghanistan afkomstig was en dat u de vragen niet correct had beantwoord. U stelde niet akkoord te gaan met deze beslissing want, zo stelde u, zijn er wel degelijk risico's voor uw leven en dat u al die zaken wou uitleggen (CGVS 22/09/2014, p. 2).

U er tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag op gewezen dat er inderdaad geen geloof werd gehecht aan uw verblijf in Afghanistan en u geen zicht bood op uw verblijfplaatsen de laatste jaren en dat het in uw belang was om hieromtrent de waarheid te vertellen (CGVS 22/09/2014, p. 3), bleef u echter bij uw verklaring tot aan uw vertrek naar België in Afghanistan te hebben verbleven (CGVS 22/09/2014, p. 2). Nochtans werd er tijdens uw eerste asielaanvraag al omstandig geargumenteed dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kon worden gehecht. Zo bleek onder meer dat u noch de Afghaanse noch de hindu kalender machtig bent. U slaagde er enkel in om uw geboortjaar 1374 in de Afghaanse kalender weer te geven. U gaf aan dat u de Afghaanse kalender niet kende maar dat u de hindu kalender wel kende. U gevraagd naar uw geboortedatum in de hindu kalender wist u dit evenmin, u kon enkel duiden dat het vaisakhi feest op 13 april plaatsvindt (CGVS 12/11/2012, p. 2). Dat u als hindoe deze datum kent valt echter niet te verbazen, gezien dit feest voor zowel uw religie als het Sikhisme van groot belang is en wereldwijd wordt gevierd (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Verder werd u ermee geconfronteerd dat u de indruk gaf met de Westerse kalender te zijn opgevoed. Dit gegeven bevestigde u, waarop u de vraag werd gesteld waarom u in Afghanistan met de Westerse kalender werd opgevoed. Deze beantwoordde u door te stellen dat hindoes dit zo deden (CGVS 12/11/2012, p. 4). U verklaarde in de Asamai tempel gedurende acht jaar onderwijs te hebben gekregen. Het feit dat u geen Dari of Pashtu spreekt of begrijpt, mag al evenzeer verbazen. Uw verklaring dat niemand in de tempel het u kon leren, kan niet overtuigen (CGVS 12/11/2012, p. 6). Opmerkelijk genoeg bleek u tijdens uw eerste asielaanvraag evenmin te weten aan welke kant van de weg de auto's rijden. U beweerde het nooit te hebben gezien. Wel kwam u meteen op de proppen met uw kennis betreffende de kleur en de nummerplaat van taxi's, want u keek graag naar taxi's, zo verklaarde u (CGVS 12/11/2012, p. 4 + 5). Dat het u dan nooit zou zijn opgevallen aan welke kant van de weg de taxi's reden, mag ten eerste verbazen. Daarenboven bleek u bij uw vertrek uit Afghanistan een taxi te hebben genomen naar de luchthaven (CGVS 12/11/2012, p. 8). Tijdens uw tweede asielaanvraag wijzigde u uw verklaringen en

stelde u dat u gedurende enkele jaren vanuit de Asamai tempel ertoe werd gedwongen om buiten uw weten om als drugskoerier te werken. U deed dit volgens uw verklaringen zo'n 20-30 keer, waarbij u vanuit de Asamai tempel de bus nam naar Pole Sokhta, een rit die volgens u zo'n 40-50 minuten duurde (CGVS 22/09/2014, p. 4+ 5). Dat het u tijdens deze busritten nooit zou zijn opgevallen aan welke kant van de weg de bus reed, is totaal ongeloofwaardig. Daar u pas tijdens uw tweede asielaanvraag over deze drugstrafiek spreekt, doet geen afbreuk aan het feit dat u al tijdens uw eerste asielaanvraag zou moeten hebben geweten hoe het verkeer in Kabul stad verloopt. Uw verschuiving dat u tijdens uw eerste asielaanvraag heel nerveus was kan u er niet van hebben weerhouden deze simpele vraag correct te beantwoorden (CGVS 22/09/2014, p. 9). U bevestigde dat u kon tellen, dat u het Afghaans geld kon tellen, toch ging u hierbij volledig de mist in (CGVS 12/11/2012, p. 8 + 9). U kon geen enkele Afghaanse provincie noemen (CGVS 12/11/201, p.6). U wist niet wat de mujahedin waren en als u de naam van het Afghaanse nieuwjaar, Newroz, werd gezegd, vroeg u zich af of dit misschien een stad was (CGVS 12/11/201, p.9 + 10). U tijdens uw eerste asielaanvraag al geconfronteerd met het feit dat u over het land en de stad waar u zogezegd bent opgegroeid quasi niets kan vertellen en het bijgevolg niet aannemelijk is dat u tot aan uw vertrek naar België in Afghanistan heeft gewoond, weet u zelf ook niet hoe u het aannemelijk kan maken (CGVS 12/11/2012, p. 6).

U verder gepeild naar de weinige zaken die u omtrent Kabul wist te vertellen, bleek u hier eveneens de bal mis te slaan. Zo beweerde u foutief dat de Asamai tempel en Shor Bazar, de wijk waar u bent geboren en opgegroeid, aan dezelfde kant, de linkerkant, van de rivier zouden liggen (CGVS 22/09/2014, p. 9). Van de wijk Kah Furushi, die uw wijk Shor Bazar omringt, bleek u wel al eens gehoord te hebben, maar kon u het geenszins lokaliseren. Over de zoo van Kabul meende u te weten dat die aan de andere kant van Asamai lag, nochtans ligt de zoo langs dezelfde oever van de rivier als de Asamai tempel. De wijk Dehmazang die naast de zoo ligt, kende u niet, evenals de wijk Dihburi, een wijk die nochtans op uw weg zou liggen mocht u werkelijk zo'n 20-30 keer de tocht naar Pole Sokhta hebben gedaan (CGVS 22/09/2014, p. 9) (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u deze wijken niet kende schreef u toe aan het feit dat u niet veel buiten ging (CGVS 22/09/2014, p. 9). Nochtans bleek u tijdens uw eerste asielaanvraag zelfs bij benadering niet te weten hoeveel weeskinderen er in de Asamai tempel werden opgevangen (CGVS 12/11/2012, p. 4). U beweerde er nochtans van uw zevende levensjaar, na de dood van uw familie, tot uw vertrek uit Afghanistan te hebben verbleven. Indien u werkelijk niet buiten ging en steeds in de tempel bleef, zou u dit wellicht weten. De bekende Panshir Ka Jogi steen, die in de Asamai tempel wordt vereerd, bleek u eveneens niet te kennen (CGVS 12/11/2012, p. 5). Indien u werkelijk meer dan tien jaar in de Asamai tempel zou hebben verbleven, zouden dergelijke zaken u niet kunnen zijn ontgaan.

Verder verklaarde u op het gehoor bij het CGVS dat u nieuwe verklaringen wou afleggen. Bepaalde zaken zou u tijdens uw eerste asielaanvraag niet hebben durven zeggen, uit vrees voor de politie en omdat u zich die zaken niet wou herinneren (CGVS 22/09/2014, p. 2 + 8). Zo verklaarde u dat u gedurende de laatste twee jaar voor u het land zou hebben verlaten door de mensen van de Asamai tempel werd gebruikt om drugs te verkopen. Er werd u een kleine zakdoek gegeven, die u in uw zak deed, u nam de bus en gaf dit vervolgens af aan drie jongens in Pole Sokhta. Aanvankelijk wist u niet wat u precies vervoerde. Op een dag zou u het pakketje op de bus hebben geopend en kwam u te weten dat het drugs waren. U vroeg de mensen in de tempel hieromtrent uitleg en waarom u dit precies transporteerde en u werd geslagen. Na deze confrontatie werd u niet meer ingezet om deze drugs te vervoeren, u zou vanaf dan slecht behandeld zijn en u kreeg geen eten meer. U zou met een mes in uw oog gestoken zijn. U was bang dat ze u zouden vermoorden en via de hulp van uw oom, die een persoon in de Asamai tempel had omgekocht, kon u de tempel ontvluchten (CGVS 22/09/2014, p. 5). Deze verklaringen gaan evenwel volledig voorbij aan het feit dat tijdens uw vorige asielaanvraag uw verklaringen over uw verblijf in Afghanistan ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien heeft u in het kader van uw tweede asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u bij dezelfde verklaringen bleef. U voegde pas op het einde van het interview toe dat u vanuit de tempel werd gedwongen om te bedelen op straat (Zie Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 15 + 21). U hiermee geconfronteerd op het CGVS wijzigde u de verklaring dat u moest bedelen om eten nadat u werd geslagen en geen drugs meer vervoerde. U gevraagd waarom u bij uw tweede asielaanvraag bij de DVZ niet had verteld over het feit dat u werd gedwongen om drugs te vervoeren, verklaarde u opnieuw dat u bang was en u die zaken niet wou herinneren (CGVS 22/09/2014, p. 9).

Dit alles is ten zeerste ongeloofwaardig en vermag geenszins de eerdere vaststellingen betreffende de bedrieglijkheid van uw verklaringen betreffende uw achtergrond en verblijfplaatsen te wijzigen.

Tijdens uw tweede asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara voor. De taskara die u voorlegt is echter niet conform enkele gangbare voorschriften. Dat deze kopie werkelijk betrekking heeft op u, maakt u geenszins aannemelijk. Zo blijkt deze kopie geen foto te bevatten, waarvoor u geen verklaring heeft. U heeft er geen idee van wanneer uw taskara werd bekomen, noch hoe dit document werd bekomen (CGVS 22/09/2014, p. 7+8). Daarenboven blijkt uit de vertaling van het document dat u in het

jaar 1374 (1995) de leeftijd van 3 jaar zou hebben gehad, dit zou betekenen dat u in het jaar 1371 (1992) zou zijn geboren, terwijl u verklaarde in het jaar 1374 (1995) het levenslicht te hebben gezien (CGVS 12/11/2012, p. 2). Bovendien betrof het door u voorgelegde document een kopie en dient hierbij te worden opgemerkt dat dergelijke documenten maar een zeer beperkte bewijswaarde hebben en enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. Zoals daarenboven blijkt uit informatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, zijn corruptie en vervalsingen van allerhande documenten immers fenomenen die op grote schaal voorkomen in Afghanistan.

Omwille van al de hierboven aangehaalde vaststellingen over uw taskara, uw kennis van Afghanistan, en uw vluchtmotieven werd u er tijdens het gehoor op het CGVS mee geconfronteerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaarde herkomst. U werd gewezen op het belang van het verklaren van uw correcte identiteitsgegevens en u werd vervolgens aangemoedigd om zicht te bieden op uw ware identiteit. Desalniettemin hield u vast aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan (CGVS 22/09/2014, p. 2). U werd daarop de kans geboden om uw beweerde nationaliteit alsnog aannemelijk te maken. Meermaals werd u de open vraag gesteld om het CGVS van uw Afghaanse nationaliteit te overtuigen. U slaagde er echter niet in om uw beweerde herkomst aannemelijk te maken. Indien u daadwerkelijk tot 2012 in Afghanistan zou hebben gewoond zou u met zowel spontane verklaringen als overtuigende informatie en bewijzen voor de dag moeten kunnen komen. Uit dit alles dient te worden besloten dat u er niet in slaagt uw herkomst geloofwaardig te maken.

Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden Afghaanse origine geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal nog steeds in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerminst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissarisgeneraal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofd of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaatvluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De documenten die u ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag voorlegt, slagen er geenszins in om bovenstaande vaststellingen om te buigen. De vier krantenartikels heeft u met behulp van een vriend van het internet gehaald. Uw verklaringen hieromtrent zijn summier en dienen enkel om een beeld te scheppen van de situatie in Kabul. De kopie van uw taskara werd eerder al besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker voert aan dat het feit dat zijn eerdere asielaanvraag als ongeloofwaardig werd beschouwd, niet verhindert dat er elementen aanwezig zijn waardoor men in een latere asielaanvraag kan vaststellen dat zijn verklaringen geloofwaardig zouden zijn.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat hij de Westerse kalender van iemand kreeg aangeleerd en herhaalt hij dat hij enkel het Hindi geleerd heeft. Verweerder houdt volgens hem geen rekening met de specifieke omstandigheden, namelijk dat hij drie jaar naar een school in Shor Bazar ging op de leeftijd van zes à zeven jaar. Gelet op zijn jonge leeftijd is het niet te verwonderen dat hij noch het Dari, noch het Pashtou machtig is gebleven. Vanaf zijn aankomst in de Asamai-tempel ging hij in Asamai naar school en werd hem het Hindi aangeleerd.

Betreffende het autoverkeer in Kabul wijst verzoeker erop dat hij in het kader van zijn tweede asielaanvraag wél op de vraag dienaangaande kon antwoorden. Verder verwees verweerder naar enkele vragen die enkel tijdens zijn gehoor bij zijn eerste asielaanvraag werden gesteld en waar niet meer op werd ingegaan tijdens zijn gehoor bij zijn tweede asielaanvraag. Zijn tweede asielaanvraag afwijzen op grond van deze vragen, is volgens verzoeker een verkeerde manier van handelen.

Verder stelt verzoeker dat hem slechts enkele vragen werden gesteld omtrent de stad Kabul en meent hij *“dat het onmogelijk is louter op grond van deze vragen een beeld te kunnen vormen van verzoeker zijn kennis omtrent de stad Kabul”*. Tevens wijst hij erop dat hij op jonge leeftijd Shor Bazar verlaten heeft, zodat het niet verwonderlijk is dat hij niet meer alles aangaande zijn geboorteplaats onthouden heeft. Uit zijn verklaringen omtrent Kah Farushi blijkt volgens hem dat hij deze wijk weldegelijk kent, al is hij nog nooit in deze wijk geweest. De wijken Dihburi en Dihmazang zijn onbekend voor verzoeker. Het is volgens hem niet zo dat, omdat een persoon een busrit maakt, hij daardoor van deze hele rit alle plaatsnamen zou gaan weten. Verder voert hij aan dat verweerder verkeerdelijk stelt dat hij de zoo van Kabul niet correct wist te lokaliseren. Hij stelt dat hij nooit heeft beweerd dat deze zoo aan de andere kant van de rivier zou liggen.

Het louter afwijzen van het nieuwe element van de drugstrafiek op grond van het feit dat verweerder meent dat verzoekers andere verklaringen bedrieglijk zijn, is volgens hem geen afdoende wijze van motivering betreffende dit nieuwe feit. De andere als ongeloofwaardig beschouwde verklaringen *“verhinderen niet dat het nieuw aangehaalde element geloofwaardigheid zou ontbreken”*. Verzoeker werd gedwongen te stoppen met zijn handelingen als drugskoerier aangezien hij onrechtmatig één van de te bezorgen pakjes opende. Zodra hij hiermee stopte, werd hij slecht behandeld, hetgeen leidde tot zijn vlucht uit de Asamai-tempel. Hij stelt bijgevolg rechtstreeks doelwit van de drugstrafiekanten te zijn.

Verzoeker stelt ook nog als volgt in onderhavig verzoekschrift: *“Verzoeker heeft problemen met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan z’n burgers.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen omtrent zijn kennis over de Asamai-tempel en Kabul van aard zijn dat zij een volledig beeld kunnen geven over zijn verblijf aldaar. Hij stelt zijn hele leven in Kabul, Afghanistan te hebben geleefd. Daarom diende verweerder volgens hem de veiligheidssituatie van de stad Kabul te beoordelen. Hij voert aan dat deze veiligheidssituatie uiterst precair en gevaarlijk is en dat het aan te raden is hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Verder verwijst verzoeker naar een reeks rapporten en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul. Verzoeker stelt als volgt in zijn verzoekschrift: *“De consensus groeit dat het in Kabul allerm minst veilig is. Verweester is hier echter doof en blind voor, nochtans kan zelfs een hond met een hoed op vaststellen dat de huidige toestand in geheel Afghanistan onder art. 48/4 c) Vw. valt. [...] tevens [is] het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt. De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vijf rapporten (stukken 3-7) en zes artikels (stukken 8-13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verder dient erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag op 21 december 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofdzaak om reden dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers bewering afkomstig te zijn uit Afghanistan. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, zodat deze beslissing definitief geworden is. Wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat de eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen, dient de commissaris-generaal met dit nieuwe element rekening te houden. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Hierbij dient er tevens op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker erop wijst dat hij op zes- à zevenjarige leeftijd gedurende drie jaar naar een school in Shor Bazar ging, dient erop gewezen dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij naar een school Asamai ging (gehoorverslag CGVS, p.6): “**U was in school? Ja er was een school in Asamai, ik ging daar. Hoe lang ging u naar die school? 3 jaar.**” Deze tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan verzoekers poging ter verschoning van zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse en de hindukalender en van het Dari en het Pashtou, alsook aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij zijn tweede asielaanvraag wel kon antwoorden op de vraag aan welke kant van de weg de auto's rijden in Kabul, doet geen afbreuk aan het feit dat hij hierop niet kon antwoorden tijdens zijn gehoor bij zijn eerste asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt opgemerkt: “Opmerkelijk genoeg bleek u tijdens uw eerste asielaanvraag evenmin te weten aan welke kant van de weg de auto's rijden. U beweerde het nooit te hebben gezien. Wel kwam u meteen op de proppen met uw kennis betreffende de kleur en de nummerplaat van taxi's, want u keek graag naar taxi's, zo verklaarde u (CGVS 12/11/2012, p. 4 + 5). Dat het u dan nooit zou zijn opgevallen aan welke kant van de weg de taxi's reden, mag ten zeerste verbazen. Daarenboven bleek u bij uw vertrek uit Afghanistan een taxi te hebben genomen naar de luchthaven (CGVS 12/11/2012, p. 8). Tijdens uw tweede asielaanvraag wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u gedurende enkele jaren vanuit de Asamai tempel ertoe werd gedwongen om buiten uw weten om als drugskoerier te werken. U deed dit volgens uw verklaringen zo'n 20-30 keer, waarbij u vanuit de Asamai tempel de bus nam naar Pole Sokhta, een rit die volgens u zo'n 40-50 minuten duurde (CGVS 22/09/2014, p. 4+ 5). Dat het u tijdens deze busritten nooit zou zijn opgevallen aan welke kant van de weg de bus reed, is totaal ongeloofwaardig. Daar u pas tijdens uw tweede asielaanvraag over deze drugstrafiek spreekt, doet geen afbreuk aan het feit dat u al tijdens uw eerste asielaanvraag zou moeten hebben geweten hoe het verkeer in Kabul stad verloopt. Uw verschoning dat u tijdens uw eerste asielaanvraag heel nerveus was kan u er niet van hebben weerhouden deze simpele vraag correct te beantwoorden (CGVS 22/09/2014, p. 9).”

Waar verzoeker stelt dat hem slechts enkele vragen omtrent de stad Kabul werden gesteld en dat het onmogelijk is om louter op grond van deze vragen een beeld te vormen van zijn kennis omtrent de stad Kabul, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Bovendien voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen enkele concrete vraag aan die volgens hem nog had gesteld moeten worden, noch geeft hij enig concreet element weer dat volgens hem noodzakelijk was om zijn kennis omtrent de stad Kabul te beoordelen. Aldus komt verzoeker niet verder dan een gratuite en blote bewering.

Dat verzoeker Shor Bazar op jonge leeftijd verlaten heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat hij verklaarde lange tijd in Asamai te hebben gewoond en aan het feit dat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zijn geboortewijk (Shor Bazar) correct kan lokaliseren ten aanzien van de wijk waar hij het grootste deel van zijn leven stelt te hebben gewoond (Asamai), zodat het niet aannemelijk is dat hij foutief stelt dat Shor Bazar en de Asamai-tempel aan dezelfde (linker) kant van de rivier liggen (gehoorverslag CGVS, p. 9 en map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Waar verzoeker stelt als volgt: *"Het is namelijk niet zo dat, omdat een persoon een busrit maakt, hij daardoor van deze hele rit alle plaatsnamen zou gaan weten"*, dient erop gewezen dat verzoeker niet verklaarde dat hij eens "een" busrit maakte, maar dat hij 20 à 30 keer de bus nam van de Asamai-tempel naar Pole Sokhta (gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag, p. 4-5), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij kennis heeft van de wijken Dihmuri en Dihmazang, *quod non in casu* (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker kan gevolgd worden waar hij aanvoert nooit te hebben beweerd dat de zoo van Kabul aan de andere kant van de rivier ligt ten aanzien van de Asamai-tempel, doch dit doet geen afbreuk aan de overige motieven in de bestreden beslissing, aangezien men, zoals hoger gesteld, rekening moet houden met het geheel van de motivering en niet met ieder onderdeel op zich.

Waar verzoeker nog stelt dat hij problemen heeft met de taliban, dient erop gewezen dat hij bij onderhavige tweede asielaanvraag verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de mensen van de Asamai-tempel (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 9). Opnieuw doen verzoekers tegenstrijdige verklaringen in onderhavig verzoekschrift verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-13) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Rekening houdend met het voorgaande komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijn gemaakt.

Aangezien is komen vast te staan dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit, zijn afkomst en verblijfplaatsen niet aannemelijk weet te maken, dient, mede gelet op het voorgaande, vastgesteld dat zijn asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk kon maken gelet op zijn beperkte kennis. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande zijn verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul in onderhavig verzoekschrift en de stukken die hij hiertoe bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-13) niet dienstig.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER